

РЕШЕНИЕ

№ 1649

гр. София, 14.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 23.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **5046** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалба от З. Р. Х., против Решение № СОА21-РИ09-282/20.04.2021г., издадено от зам.кмета на Столична община, в частта по т.7 и т.8, с които е отказан достъп до обществена информация.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно издадено, в нарушение на материалноправните разпоредби.

Ответникът – зам.кмет на Столична община, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована не изпраща представител и не изразява становище.

Съдът, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл.168 АПК, прие за установено следното:

Със заявление рег.№ СОА21-ЕВ01-300/05.04.2021г., оспорващата страна е поискала достъп до обществена информация, обективирана в осем точки.

С оспореното решение, ответникът е предоставил исканата информация по т.1-6 от заявлението, а в останалата част е отказал предоставяне с мотиви, че искането не е достатъчно конкретизирано в смисъл, че не е заявено конкретно сведение или

информация, а само като искане за представяне на документ.

Недоволен от така издадения административен акт, оспорващото сдружение се мотивира с наличието на надделяващ обществен интерес и иска отмяна на решението на зам.кмета на СО.

При така установената фактическа обстановка и като взе предвид становищата на страните, съдът прави своите правни изводи:

Жалбата е ДОПУСТИМА. Подадена е от лице с правен интерес да оспорва, в законоустановения срок преклузивен срок, насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Настоящият състав приема, че оспореният отказ по т.7 и т.8 е издаден от компетентен орган, при спазване на предвидената от закона форма, спазвайки изричните разпоредби на чл.28, ал.2 - изискваща писмено уведомяване на заявителя за взетото решение, чл.38 и чл.39 - въвеждащи изисквания за форма и съдържание на административното решение, връчване на решението за отказ за предоставяне достъп до обществена информация като около тези въпроси няма спор между страните.

В хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, които да са ограничили правото на защита на оспорващите и да са препятствали правото им адекватно да я организират. Съгласно трайно установената практика на Върховен административен съд, съществено е това нарушението, при наличието на което да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. ако това нарушение не е допуснато, би се стигнало до постановяване на акт с различно съдържание.

Постановеният административен акт, в частта с която е отказан достъп до обществена информация е постановен в нарушение на материалноправните норми на ЗДОИ.

В чл.2, ал.1 ЗДОИ, законодателят е дал легална дефиниция на понятието обществена информация. Една информация е обществена, когато са налице две визирани в правната норма кумулативни изисквания - да е свързана с обществения живот в страната и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Не е налице легално определение на понятието обществен живот, но то е с достатъчно ясно съдържание - живота на обществото като група хора. С оглед на това всяка информация, която е свързана с живота на обществото като група хора има характер на обществена информация. Но за да е налице обществена информация е необходимо не само информацията да е свързана с живота на група хора, но и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение за дейността на задължения субект. Тоест, информацията трябва да е обвързана с правомощията и дейността на органа, защото само тогава тя би могла да притежава исканата от закона специална цел. Второто условие за предоставяне на достъп до обществена информация е въведено с изискването по чл.4, ал.1 от ЗДОИ, в който е посочено, че законът се прилага, когато в друг закон не е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на обществена информация. В конкретния случай такъв друг ред се съдържа в АПК, в който урежда правото на достъп до информация в административното производство като основен принцип на кодекса (чл.12, ал.2). Следва да се посочи, че това е един от правните способности за упражняване на конституционното право на достъп до информация. ЗДОИ е един от правно регламентирания способности за упражняване на конституционното право на информация. Възможността за изпълнение на този ред се

определя от качеството на страна в административното производство и връзката на исканата информация с конкретното производство

Не се спори също така, че ответникът се явява „задължен субект“ по смисъла на чл.3, ал.1, пр.3 от ЗДОИ като орган на изпълнителната власт в общината. За него е регламентирано задължение при поискване да предостави информация, която е създадена в кръга на неговата компетентност и е налична. По силата на чл. 38 от ЗДОИ административният орган е задължен в решението си за отказ за предоставяне на обществена информация да посочи правните и фактически основания за това, при спазена процедура по глава Трета от закона /чл. 24 и сл./. Нарушаването на така установената в закона форма и съдържание на произнасянето на задължения по закона субект по отправено до него искане за достъп до обществена информация представлява нарушение по чл. 146, т. 2 от АПК. В оспорваното решение като правно основание е посочен единствено чл.2, ал. 1 от ЗДОИ, без да е конкретизирано кое точно от изчерпателно изброените в чл. 37, ал.1 от ЗДОИ основания за отказ административният орган счита, че е налице по отношение на заявлението във всяка от двете му точки. Изложени са основания за отказ общо и по двете точки на заявлението, като това смесване затруднява и поставя в невъзможност да се разбере кои основания за коя точка от искането се отнасят. Според чл.37, ал.1, т.1 от ЗДОИ основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация е налице, когато: исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон, както и в случаите по чл. 13, ал. 2. Липсва обаче, както се посочи в оспорения акт прецизиране чрез конкретно посочване на приложимата хипотеза. Органът се е задоволил да посочи единствено, че със заявлението се иска информация, която е непрецизно посочена, без ясно да се посочи нейното съдържание. Така изложени тези мотиви водят до извода, че заявлението не е достатъчно ясно и конкретизирано. При това положение административният орган е разполагал с възможността да даде указания за отстраняване на нередовностите по заявление, каквито правомощия ЗДОИ изрично му е предоставил с разпоредбата на л.29, ал.1 ЗДОИ,

Не на последно място следва да се отбележи, че искането за достъп до документ е равносилно на искане за достъп до съдържащата се в него информация. Съгласно разпоредбата на чл. 13, ал. 2, т. 1 ЗДОИ може да бъде отказан достъп до обществена служебна информация, когато тя е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение и представлява мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации. Смисълът на чл. 13, ал. 2, т. 1 от ЗДОИ е, че той ограничава достъпа до служебна обществена информация само когато тя е свързана с подготовката на актове на органите и няма самостоятелно значение, защото обществото може да си я набави от издадения акт от органа. Следователно ответникът е бил длъжен да предостави достъп до исканите документи от заявлението или подробно да мотивира наличието на някое от изключенията по чл. 37 от ЗДОИ, които обосновават възможността да се откаже достъп до обществена информация, или в случай че приеме заявлението за неясно, да го остави без движение и да даде конкретни указания за отстраняване на нередовностите по него.

По изложените съображения, съдът приема, че подадената жалба е основателна и доказана по своето правно основание и следва да бъде уважена, а оспореното решение отменено, като издадено в противоречие с материалния закон и неговата цел /чл. 146 т.4 и т.5 от АПК/. На основание чл. 41, ал. 1 от ЗДОИ административният

орган дължи ново произнасяне по заявлението, като следва да бъде спазен срокът по чл. 28, ал. 1 от ЗДОИ.

Предвид изхода на делото и на основание чл.143, ал.1 от АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на оспорващия сторените по делото разноси в размер на 10 лв. Държавна такса, своевременно поискани с жалбата.

Водим от горното и на основание чл.146, т.4 и т.5 и чл.173, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ Решение № СОА21-РИ09-282/20.04.2021г., издадено от зам.кмета на Столична община, в частта по т.7 и т.8, с които е отказан достъп до обществена информация.

ВРЪЩА делото като преписката на Столична община за ново произнасяне, съобразно дадените в мотивите към решението указания по тълкуването и прилагането на закона, В 14-дневен срок от постановяването му..

ОСЪЖДА Столична община да заплати на З. Р. Х., сумата от 10 лв. разноси по делото.

Решението е окончателно.

Препис от решението да се връчи на страните.

СЪДИЯ: